

Fanfár

A vasárnapok voltak a legszebbek. Például azért, mert tovább lehetett aludni. Egészen addig, míg apa fel nem kelt, mert aztán úgyis addig szöszmötölt látványosan (és főleg hallhatóan) az étkezőben anyánk kitartó csitítgatása mellett, amíg felébredtünk. Aztán kezdődött a hancúrozás, ami abból állt, hogy mi a tesómmal párnákat dobálva kergettük egymást a lakásban, egészen addig, amíg valamelyik cihá ki nem szakadt, és be nem terítette az egész szobát tollpíhével. Eddig tartott anya türelme is. Ráripakodott apura, és öltözni küldött minket azzal, hogy mindjárt indulunk ebédelni kisanyához – mindenki így hívta anyai nagyanyánkat. De még hátra volt a borotválkozás (mármint apánknak). Az volt a legjobb móka: mi odasettenkedtünk a fürdőszoba ajtajához, apánk pedig bőszen pamacsolta az arcát borotvahabbal, és úgy tett, mint aki nem figyel, de egy óvatlan pillanatban az arcunkra kent egy kis habot. Nagy visítózással szaladtunk szét, aztán kezdtük előlről az egészet, míg tényleg indulnunk nem kellett. Kisanyánál már a húsleves illata meg az unokatesók vártak. A sütemények után, amikor is előkerült a tangóharmónika, a felnőttek meg danászásba kezdtek, mi, gyerekek a felnőttek lankadó figyelmét kihasználva kisompolyogtunk az udvarra, és indulhatott a bújócska. Késő délutánig játszottunk, aztán jött a könyörgés a szülőknek, hogy csak még öt perc, csak még öt, csak még kettő, csak... aztán csak haza kellett menni.

Este az ágyban félálomban arra gondoltam, milyen jó lenne, ha mindig csak vasárnap lenne!

Május 15. a Családok Napja.

Kívánok mindenkinek ilyen szép családi élményeket, emlékeket!

Asbóth Anikó

